

викнахъ да запѣжъ пѣсенъ, на Крали Марка, ето и черно (волѣтъ) изрѣва въ оборѣтъ. Азъ си помислихъ да не би да се е скѣсалъ, та да испромуни всичкитѣ говеда въ оборѣтъ и скокнахъ съ свѣщъта да видѣж, каква е работата. Влизамъ въ обора и гледамъ, че говедата си стоѣтъ всѣко на мѣстото. На връщание при вратата на оборѣтъ паднахъ съ свѣщъта врѣзъ сѣното То се запалва, а пъкъ азъ да не забѣлѣжа. Слѣдъ малко гоститѣ си отидоха и ний лѣгнахме да спимъ. Въ дворѣтъ слѣдъ единъ часъ се вдигна голѣма глѣчка: селенитѣ дошле да гасѣтъ оборѣтъ ми. Азъ се уплашихъ и казахъ: жено, стани затвори вратата добрѣ, защото въ дворѣтъ има разбойници! Като се поднахила и кжцата, челоуѣцитѣ насила влѣзоха въ кжци да ни избавѣтъ. Кумицата, като видѣ страннитѣ кжла димъ и пламаци, уплаши се, припадна ѝ и на часътъ умрѣ. А дѣцата ми прѣзъ нощъта, като стоѣли голи и боси на снѣгътъ, застиняхъ и умрѣха за една недѣля. И тѣй, куме, както ме видинѣ днесъ, тѣй съмъ останалъ за срамъ на хората“.

—Е, кумецъ, твоето пакъ се тѣрпи, ами моето се не тегли! Ти си баримъ здравъ, а пъкъ азъ като съмъ осакатѣлъ и не можъ да вървѣж!

—Прѣди два мѣсеца и половина ти бѣше най-здравъ челоуѣкъ въ вашето село, а сега какъ тѣй да се поврѣдинѣ?

—То е срамота да се казва, но нѣма какво, станало станало.

Една вечеръ, срѣщу Св. Недѣля се бѣхме събрали и ний като на веселба у дома съ чорбаджи Донювитѣ братя. Че пусто вино! да му се не напиешъ, колкото пиешъ, то ти се пие. Като свършихме виното, отидохъ въ избата съ момчето да наточъ вино. На връщание, не знамъ какъ, спъвамъ се на горнѣто стѣпало на стѣлбата, паднахъ врѣзъ единъ камъкъ и си счупихъ кракътъ.